

THEORETICAL AND PRACTICAL ASPECTS ON PARLIAMENTARY CONTROL OVER THE EXECUTIVE POWER

Oana Șaramet

Assist. Prof., PhD, "Transilvania" University of Brașov

Abstract: Art. 1 para. (4) of the Romanian Constitution, republished, stipulates that: "", principle that aims the idea that power can and must stop power. Because even now a restrictive interpretation of this principle, in the sense of a rigid separation of the three powers, is obsolete and inconsistent with current social and political realities, it requires a permanent collaboration between these authorities. Through this collaboration, manifested through various activities and forms, including public authorities, exercising the executive function and the legislative function, "have to temper" their mutual domination tendencies that could determine the replacing of constitutional democracy with dictatorship.

Keywords: balance of power, executive power, legislative power, parliamentary control, motions.

1. Considerații prealabile privind controlul parlamentar asupra executivului

Art. 1 alin.(4) din Constituția României, republicată, prevede faptul că „statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor – legislativă, executivă și judecătorească, principiu ce are drept scop ideea conform căreia puterea poate și trebuie să oprească puterea, privind, în fapt, „cele trei funcții principale prin care puterea se exercită în stat (funcția legislativă, funcția executivă, funcția judecătorească)”¹, funcții ce trebuie exercitate de autorități diferite, distincte. Pentru că și în prezent o interpretare restrictivă a acestui principiu în sensul unei separații rigide a celor trei puteri este desuetă și neconcordantă cu actualele realități, este necesară o colaborare permanentă între aceste autorități. Chiar și Statele Unite ale Americii

¹ M. Constantinescu, A. Iorgovan, I. Muraru, E. S. Tănăsescu, *Constituția României revizuită - comentarii și explicații*, Editura All Beck, București, 2004, pp. 2-3.

care prin Constituția sa a consacrat regimul prezidențial, preferându-se astfel a se concentra puterea executivă în mâinile unui președinte ales, care la fel ca și „miniștrii” săi – secretarii de stat, nu poate fi demis din funcție de către legislativ, autoritate ce nu-i acordă vreun vot de încredere, a optat pentru o aparentă separație rigidă a puterilor. Părinții Constituției Statelor Unite ale Americii au preferat a-și dezvolta conceptele pe marginea „unei doctrine a separației puterilor căreia, ca și Montesquieu, i-au adăugat elemente ale teoriei checks and balances”², subliniindu-se, astfel, chiar și indirect, ideea colaborării dintre puteri.

Prin această colaborare, manifestată prin diverse forme și activități, autoritățile publice ce exercită funcțiile amintite „își temperează” reciproc tendințele de dominare ce-ar putea determina înlocuirea democrației constituționale cu dictatura. Chiar dacă, uneori, din cauza unor conjuncturi social-politice și economice, autoritățile și organele care exercită puterea executivă, tind și poate chiar reușesc să tulbure acest echilibru încercând să se situeze pe o poziție superioară în special față de autoritățile care exercită puterea legislativă, orice constituție impune mijloacele, mecanismele, pârghiile prin care acest echilibru va putea fi refăcut, o eventuală atingere a sa fiind, astfel, preîntâmpinată.

Referindu-ne la raporturile ce se stabilesc între legislativ și executiv, nu vom putea a nu observa strânsa legătură dintre acestea. Astfel, executivul nu și-ar avea rostul dacă parlamentul nu ar adopta legile – o adevărată materie primă, în special, pentru guvern; iar activitatea legislativului ar fi lipsită de finalitate și în acest mod inutilă, dacă alte autorități – cele executive – nu le-ar pune în aplicare, în executare.

² R. Carp, *Responsabilitatea ministerială*, Editura All Beck, București, 2003, p.51 și urm. Combinând cele două - doctrina „pură” a separației puterilor și teoria checks and balances - părinții Constituției S.U.A. au consacrat o „separație funcțională”, cele trei puteri fiind definite prin funcțiile pe care trebuie să le îndeplinească, însă în același timp fiecare putere putând contrabalansa celelalte puteri. A se vedea în acest sens art.2 paragraful 2) pct.2), 3), precum și paragraful 3) din Constituția S.U.A., precum și J.Q. Wilson, *American Government. Institutions and Policies*, D.C. Heath and Company, Lexington , Massachusetts. Toronto, third edition, 1986, p. 315.

Raporturile dintre legislativ și executiv nu se reflectă doar asupra activității lor, ci și cu privire la formarea acestora³.

În ceea ce privește activitatea pe care o desfășoară, raporturile din legislativ și executiv sunt mai intense și mai diversificate, fiecare dintre acestea intervenind în activitatea celuilalt pentru că ambele au un rol hotărâtor în activitatea de guvernare, participare a cărei nuanțare și plenitudine face, uneori, dificilă identificarea a cât reprezintă în guvernare intervenția legislativului și cât cea a executivului.⁴ Cu toate acestea pot fi identificate câteva căi prin care se realizează intervenția legislativului în activitatea executivului, precum: adoptarea legilor (parlamentul fiind cel care stabilește normele juridice pe care executivul trebuie să le aducă la îndeplinire); aprobarea programului executivului (guvernul primește votul de încredere, în baza căruia își poate desfășura activitatea, și pentru programul de guvernare supus aprobării parlamentului); aprobarea delegării legislative (în anumite condiții expres prevăzute de Constituția României, Guvernul poate emite norme periodice în domenii rezervate legii, cu aprobarea Parlamentului); controlul activității Guvernului (prin acesta Parlamentul ca organ de stat căruia poporul îi delegă funcția deliberativă, constată cum sunt respectate și aplicate constituția și legile).⁵ Intervenția executivului în activitatea legislativului⁶ se realizează cu prilejul inițiativei legislative, al promulgării legislative și cu cel al organizării referendumului.

În opinia noastră, însă, în ceea ce privește delegarea legislativă intervenția nu este doar a legislativului în activitatea executivului, acesta din urmă intervenind, la rândul său, în activitatea Parlamentului prin adoptarea unor acte normative cu forța juridică egală cu cea a legii – act

³ În majoritatea statelor, mai ales în statele cu un regim parlamentar precum Italia, Germania, Ungaria, dar și în cele cu un regim semiprezidențial, precum Franța, sau cu un regim semiprezidențial atenuat sau semiparlamentar precum este caracterizat a fi cel din România, Parlamentul este un factor, dacă nu chiar factorul decisiv, în formarea Guvernului; votul de încredere sau de investitură fiind acordat Guvernului de către Parlament. În statele cu un regim parlamentar, chiar și șeful de stat – Președintele – este desemnat, prin vot, tot de către Parlament, aspect cu atât mai important în formarea executivului dacă am lua în considerare faptul că șeful puterii executive este considerat a fi, de către o parte a doctrinei chiar șeful statului, deși, în opinia noastră acesta este unul dintre șefii executivului.

⁴ I Muraru, S. E. Tănăsescu, *Drept constituțional și instituții politice*, Editura All Beck, București, 2004, p. 244.

⁵ Idem, pp. 244-245.

⁶ Idem, pp. 245-246.

juridic ce poate fi adoptat, potrivit art.61 alin.(1) coroborat cu art.73 din Constituția României, republicată, doar de către Parlament.

În rezolvarea problemelor concrete și curente cu care se confruntă orice stat, cele mai implicate sunt organele executive pentru că modul lor de organizare care presupune existența unor raporturi ierarhice, cât și mijloacele financiare, administrative de care dispun, fac posibilă luarea măsurilor necesare cât mai repede, mai adecvat, mai corect. Programul de guvernare – program politic – pentru care guvernul și-a asumat răspunderea realizării în fața parlamentului, va putea fi dus la îndeplinire în acest mod.

În practică se urmărește o colaborare strânsă între guvern și parlament, mai ales pentru realizarea acestui program și nu numai, dar, atunci când partidul sau coaliția de partide care a format guvernul, deține o majoritate sensibilă în parlament sau este chiar minoritar, această colaborare va fi mai puternic afectată, iar guvernul va căuta să găsească în limite constituționale, alte modalități prin care să-și realizeze obiectivele propuse. Astfel, vom putea observa că această dezvoltare a puterilor, atribuțiilor organelor executive se manifestă, în primul rând, printr-un fenomen de transfer a unor atribuții ale legislativului către executiv – atribuțiile legislative. Există state în care guvernele beneficiază de o competență normativă de drept comun, alături de parlamente, dar și state, cum este și cazul României, unde acest transfer se evidențiază prin „legislația delegată” (delegarea legislativă) care permite parlamentelor să abiliteze guvernele să intervină pentru a reglementa în acele materii (domenii) care sunt, în mod normal, de competența legislativelor⁷. Uneori, însă, poate tocmai ca un argument în plus în favoarea faptului că rolul executivului a crescut față de cel al legislativului, în limitele stabilite de Constituție, un guvern ajunge „să legifereze” fără a mai aștepta să fie abilitat, din motive mai mult sau mai puțin obiective, este cazul ordonanțelor de urgență conform art. 115 al Constituției României, republicate.

⁷ Idem, p. 118.

Această creștere a rolului executivului este determinată, în al doilea rând, și de creșterea unor sectoare de activitate, precum afacerile externe, apărarea, economia, sectoare în care este nevoie de decizii prompte, rapide pe care parlamentele nu le pot oferi.⁸

Este evident astăzi că raporturile dintre legislativ și executiv, în special dintre legislativ (parlament) și guvern, sunt intense și diverse, iar echilibrul ce ar trebui să existe între cele două puteri, este zdruncinat, deseori în practică, în favoarea executivului și, mai ales, a guvernului, rolul secundar ce i se rezerva acestuia a fost înlocuit de cel primordial pentru că, în realitate, guvernul este „elementul motor și dinamic al întregului sistem politic”⁹. Poate cel mai evident este reflectată această „repoziționare” prin faptul că „legiferarea” este una dintre atribuțiile legislativului la care țintește guvernul care încearcă, cel puțin în anumite domenii și cu respectarea limitelor constituționale impuse, să aducă atingere monopolului parlamentului. Se pune sub semnul întrebării, în acest context, dacă afirmația potrivit căreia legiferarea este o atribuție exclusivă a parlamentului mai poate fi susținută de prevederile constituționale și legale în vigoare.

În consecință, raporturile dintre legislativ și executiv se materializează prin intervenții reciproce în formarea sau desemnarea autorităților și organelor acestora, cât și în activitatea lor.

Astfel, între Președintele României și Parlament se stabilesc raporturi în cadrul activității de legiferare, cu privire la convocarea și dizolvarea Parlamentului, în situații expres menționate de prevederile constituționale. Pe de altă parte Președintele poate adresa chiar și mesaje legislativului, inclusiv în cazul în care se impune instituirea uneia dintre măsurile excepționale în domeniul apărării și al asigurării ordinii publice. Parlamentul, la rândul său, este cel care primește mesajele Președintelui, care numește în funcții și demnități publice pe cei propuși de către acesta¹⁰, este și cel cu care Președintele trebuie să se consulte, conform art.90 din Constituție, anterior solicitării adresate poporului de a-și exprima, prin referendum, voința cu privire la

⁸ P. Pactet, *Institutions politiques. Droit constitutionnel*, Editura Masson, Paris, 1993, pp. 117-118; I. Muraru, S. E. Tănăsescu, *op. cit.*, pp. 247-248.

⁹ P. Pactet, *op. cit.*, p. 118.

¹⁰ Spre exemplu, art.65 alin.(2) lit.h) din Constituția, republicată, prevede că Senatul și Camera Deputaților își desfășoară lucrările în ședințe comune și pentru numirea, la propunerea Președintelui României, a directorilor serviciilor de informații.

probleme de interes național. Tot Parlamentul este cel care poate iniția, dar poate și aproba, în anumite condiții, suspendarea din funcție a Președintelui, pentru ca în cazul în care, în conformitate cu art.98 alin.(1) din legea noastră fundamentală, trebuie să fie asigurat interimatul la funcția de Președinte al României, în ordine, Președintele Senatului, respectiv cel al Camerei Deputaților să aibă obligația a-l asigura.

Față de raporturile menționate în cele de mai sus dintre șeful statului și Parlament, din perspectiva acestuia din urmă, vom mai putea menționa: depunerea jurământului de către candidatul la funcția de Președinte al României a cărui alegere a fost validată în fața Camerelor Parlamentului reunite, în ședință comună, [art.82 alin.(2) din Constituție]; solicitarea reexaminării legii potrivit prevederilor art.77 alin.(2) din Constituție; primirea mesajelor Președintelui în condițiile art.88 din Constituție; aprobarea prealabilă acordată în vederea declarării de către Președinte a mobilizării parțiale sau totale a forțelor armate sau, în cazuri excepționale, aprobarea ulterioară a hotărârii luate de către Președinte în aceste situații [art.92 alin.(2) din Constituție]; primirea și dezbateră mesajului Președintelui României cu privire la măsurile adoptate de acesta pentru respingerea unei agresiuni armate îndreptate împotriva țării [art.92 alin.(3) din Constituție]; încuviințarea măsurii adoptate de către Președinte cu privire la instituirea stării de asediu sau a celei de urgență în întreaga țară sau doar în unele unități administrativ-teritoriale [art.93 alin.(1) din Constituție]; propunerea de punere sub acuzare a Președintelui în condițiile art.96 din Constituție poate fi inițiată de majoritatea deputaților și senatorilor, iar hotărârea cu privire la această propunere, respectiv de punere sub acuzare a Președintelui pentru înaltă trădare, poate fi adoptată de către Camera Deputaților și Senat, reunite în ședință comună, cu votul a cel puțin două treimi din numărul deputaților și senatorilor [art.96 alin.(1) și (2) din Constituție]; interimatul la funcția de Președinte este asigurat, potrivit art.98 alin.(1) din Constituție, în ordine, de către președintele Senatului sau de președintele Camerei Deputaților.

În ceea ce privește raporturile dintre Parlament și Guvern, acestea nu se reduc doar la activitatea acestor autorități, ci inclusiv la formarea celui din urmă. Așadar, formarea unui nou Guvern urmare a desfășurării alegerilor parlamentare este condiționată de acordarea votului de încredere de către Parlament, pentru ca sub aspectul activității lor, raporturile dintre cele două autorități să fie mult mai intense și diverse atingând activitatea de legiferare, Guvernul având

dreptul de a iniția proiecte de lege, de a „legifera” prin delegarea legislativă, de a organiza și desfășura referendumul, de a-i fi controlată activitatea de către Parlament.

2. Forme ale controlului parlamentar asupra executivului

În perimetrul complex al teoriei separației și echilibrului puterilor în stat, se fundamentează conceptul și realitatea controlului parlamentar asupra executivului, instituindu-se ponderi și contraponderi în raporturile dintre puterile, respectiv autoritățile statale sau se construiesc obstacole care să determine fiecare putere, respectiv autoritate să se limiteze la exercitarea constituțională ori legală a competențelor sale, fără a se substitui și fără a recurge la imixtiuni în sfera altei puteri statale¹¹.

Consacrarea de către Constituția noastră de la 1991 a unui regim caracterizat a fi semiprezidențial sau chiar semiparlamentar, ulterior revizuirii din 2003 a legii fundamentale, în cadrul căruia șeful statului este ales de către cetățeni prin vot universal, secret, egal, liber exprimat și direct, conferindu-i-se astfel o legitimitate proprie, determină un control parlamentar limitat și specializat¹² al Parlamentului asupra acestuia, control tradus prin posibilitatea legislativului de a-l suspenda din funcție pe Președinte, în condițiile art.95 din Constituție, sau de a-l pune sub acuzare pentru înaltă trădare în conformitate cu prevederile art.96 din același act normativ.

Așadar controlul parlamentar asupra executivului se concentrează nu asupra șefului de stat, ci asupra Guvernului și a administrației publice, știut fiind faptul că potrivit art.102 alin.(1) din Constituție, Guvernul este cel care asigură conducerea generală a administrației publice.

Formele prin care acest control se poate realiza sunt diverse și mai numeroase decât cele în cazul șefului de stat, unele dintre acestea fiind menționate expres de către Constituție, iar altele fiind deduse din dispozițiile legii fundamentale, pe cale de interpretare. Astfel, consacrand Capitolul IV al Titlului III chiar raporturilor Parlamentul cu Guvernul, legea fundamentală a identificat, expres, printre formele de control exercitate de cea dintâi autoritate asupra Guvernului: prezentarea informațiilor și a documentelor solicitate în temeiul art.111 alin.(1),

¹¹ M. Enache, *Controlul parlamentar*, Editura Polirom, Iași, 1998, p.50.

¹² M. Enache, op. cit., p. 256.

adresarea de întrebări sau interpelări, precum și adoptarea unei moțiuni simple în condițiile stabilite prin art.112; inițierea și adoptarea unei moțiuni de cenzură potrivit art.113, precum și o modalitate indirectă de control asupra Guvernului care este provocată chiar de către acesta, anume angajarea răspunderii Guvernului în condițiile stabilite prin art.114. Însă, în prezenta lucrare ne propunem a atinge doar controlul exercitat prin prezentarea informațiilor și a documentelor solicitate în temeiul art. 111 alin. (1) din Constituție, respectiv a celui exercitat prin adresarea de întrebări sau interpelări.

În ceea ce privește prezentarea de informații și documente cerute de Camera Deputaților, de Senat sau de comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora, legea fundamentală distinge între dreptul acestor structuri ale Parlamentului, așadar nu al parlamentarilor¹³, de a solicita informații și documente, pe de o parte și obligația de a solicita astfel de informații sau documente, pe de altă parte. Această obligație incumbă structurilor menționate atunci când o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau a bugetului asigurărilor sociale de stat, precum prevede, *expressis verbis*, art.111 alin.(1) teza a II-a din Constituție. Însă, indiferent de situație, Guvernul sau oricare altă autoritate a administrației publice căreia i se solicită asemenea documente sau informații are obligația de a le furniza, singura limitare referindu-se la informațiile sau documentele ce au caracter de secret de stat, caz în care Regulamentele celor două Camere ale Parlamentului instituie regula informării de către Guvern asupra acestei situații, Camerele urmând a decide în ședință secretă¹⁴. Mai mult decât, art.111 alin.(2) din Constituție le permite membrilor Guvernului a accede la lucrările Parlamentului, înscriind, însă, și obligația acestora de a se prezenta la acestea dacă le este solicitată participarea.

Pe de altă parte, în ceea ce privește conținutul, natura informațiilor și documentelor ce pot fi solicitate acestea trebuie să vizeze doar situații ce țin obiectiv de natura controlului parlamentar, și nu situații, interese personale ale unor parlamentari, având în vedere că

¹³ A se vedea în acest sens D. Apostol Tofan, *Drept administrativ*, vol.I, p.192, I. Vida, *Puterea executivă și administrația publică*, Editura Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, 1994, p.116.

¹⁴ A se vedea art.182 alin.(2) din Regulamentul Camerei Deputaților, precum și art.167 alin.(1) din Regulamentul Senatului. A se vedea: <http://www.cdep.ro/pls/dic/site.page?den=regcd1>, respectiv https://www.senat.ro/pagini/reg_sen/reg_senat.htm, accesate la data de 30.11.2015.

„exercitarea controlului parlamentar nu este un atribut personal al senatorului sau al deputatului”¹⁵.

Apreciată¹⁶ ca fiind cea mai răspândită formă de control parlamentar asupra Guvernului și a administrației publice, întrebările și interpelările pot fi formulate de către deputați și senatori, în condițiile prevăzute de Regulamentele celor două Camere ale Parlamentului¹⁷.

Distincțiile dintre întrebare și interpelare nu sunt doar de natură formală, efectele juridice ale acestora fiind, de asemenea, diferite.

Astfel sub aspect formal, procedural, întrebările pot fi adresate oral, caz în care într-o zi și într-un anumit interval stabilit prin Regulamentele Parlamentului, celui/ceilor cărora le-a/le-au fost adresate sunt obligați a se prezenta în ședința Camerei din care face parte cel care a adresat întrebarea pentru a preciza răspunsul. Întrebările pot fi adresate și scris, situație în care, în funcție de cum parlamentarul ce a formulat întrebarea dorește a-i fi comunicat răspunsul, acesta poate fi primit scris, dar și prezentat verbal în fața Camerei din care face parte parlamentarul adresant.

Spre deosebire, interpelările nu pot fi formulate decât scris, fiind citite în ședință publică, iar dezvoltarea interpelării va avea loc în altă ședință publică, când se va da și răspunsul la interpelare, parlamentarii având dreptul să intervină cu întrebări suplimentare sau cu comentarii. Urmare a dezbaterii asupra punctelor ce au făcut obiectul interpelării, parlamentarii vor putea să adopte o moțiune simplă, art.112 alin.(2) al legii fundamentale specificând faptul că o astfel de

¹⁵ I. Vida, *Puterea executivă și administrația publică*, op. cit., pag.117. Cu toate acestea Regulamentele celor două Camere ale Parlamentului, prin art.181-182 în cazul celui al Camerei Deputaților, respectiv prin art.166 al celui al Senatului, dau posibilitatea și fiecărui deputat, respectiv senator să solicite de la Guvern și de la celelalte autorități ale administrației publice centrale sau locale astfel de informații sau documente, însă doar prin intermediul președintelui Camerei sau al comisiei permanente din care face parte. Regulamentul Camerei Deputaților, precum și cel al Senatului instituie, prin art.182, respectiv prin art.167, și obligația restituirii documentelor ulterior consultării acestora.

¹⁶ M. Enache, op. cit., pag.153

¹⁷ În acest sens Regulamentul Camerei Deputaților dispune prin art.165-172, cu privire la întrebări, distingând, sub aspectul chestiunilor procedurale între cele orale și cele scrise, la fel ca și Regulamentul Senatului care dispune cu privire la întrebări prin art.158-162. Relativ la interpelări cele două Regulamente conțin prevederi asemănătoare consacrate prin art.173-180, în cazul celui al Camerei Deputaților, respectiv prin art.162-165, în cazul celui al Senatului. Spre deosebire de Regulamentul Senatului, cel al Camerei Deputaților, prin art.180, recunoaște chiar Guvernului, prin intermediul primului-ministru, la solicitarea acestuia, posibilitatea de a provoca organizarea unor dezbateri politice pe probleme de interes major pentru viața politică, economică și socială.

moțiune poate fi adoptată de către fiecare Cameră a Parlamentului în parte, exprimând poziția acesteia cu privire la o problema de politică internă sau externă ce a făcut obiectul interpelării.

Spre deosebire, însă, de moțiunea de cenzură, moțiunea simplă reprezintă un instrument mai eficient de control al Parlamentului asupra Guvernului, dar adoptarea unei moțiuni simple nu are ca efect juridic direct revocarea din funcție a unui ministru. Camerele Parlamentului nu au nici măcar abilitarea necesară să prevadă în propriile regulamente o atare posibilitate, efectele moțiunii producându-se doar pe plan politic¹⁸, știut fiind faptul că moțiunea individuală nu este consacrată constituțional, cel puțin pentru moment, în România. Așadar, chiar dacă în urma unei astfel de moțiuni simple, parlamentarii din oricare Cameră a Parlamentului își exprimă opinia potrivit căreia un membru al Guvernului ar trebuie să fie demis din funcție, primul-ministru nu este obligat a ține cont, decât eventual moral sau politic, de acest punct de vedere, cu atât mai puțin nu este obligat a acționa în acest sens.

În consecință, distincțiile dintre întrebare și interpelare nu se reduc doar la aspectele de natură procedurală, acestea reflectându-se și asupra efectelor juridice pe care le pot produce în sensul că, deși ambele sunt exponente ale unui control cu caracter informativ¹⁹ al Parlamentului asupra Guvernului, totuși prin adresarea de întrebări²⁰, parlamentarii nu obțin decât confirmarea sau infirmarea unor informații, pe când urmare a unei interpelări²¹ parlamentarii vor putea obține chiar explicații asupra celor solicitate, putând chiar a-și expune propriul punct de vedere.

¹⁸ A se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr.148 din 21 februarie 2007 asupra sesizării privind neconstituționalitatea dispozițiilor art.157 alin.(2) din Regulamentul Senatului, publicată în M. Of., Partea I, nr.162 din 7 martie 2007.

¹⁹ G. Burdeau, F. Hamon, M. Troper, *Droit constitutionnel*, Editura L.G.D.J., Paris, 1995, pag.598 și urm. Se subliniază că dezvoltarea, în special a întrebărilor scrise, a fost posibilă tocmai pentru că este o prerogativă individuală a parlamentarilor și fiecare dintre aceștia pot sau ar trebui să acționeze în acest sens, să obțină informații prin care să-și lămurească proprii electori cu privire la drepturile sau la obligațiile acestora în raport cu administrația.

²⁰ Întrebarea este definită ca fiind o simplă cerere de a răspunde dacă un fapt este adevărat, dacă o informație este exactă, dacă Guvernul și celelalte organe ale administrației publice înțeleg să comunice Camerei actele sau informațiile solicitate sau, după caz, dacă au intenția să adopte o hotărâre într-o problemă anume [art.165 alin.(2) din Regulamentul Camerei Deputaților, respectiv art.158 alin.(2) din Regulamentul Senatului].

²¹ Interpelarea este o cerere adresată Guvernului, prin care se solicită explicații asupra politicii sale în probleme importante ale activității interne sau externe [art.173 alin.(2) teza I din Regulamentul Camerei Deputaților, respectiv art.162 alin.(1) din Regulamentul Senatului].

BIBLIOGRAPHY:

1. Apostol Tofan, D., *Drept administrativ*, vol. I, Editura All Beck, București, 2004.
2. Burdeau, G., Hamon, F., Troper, M., *Droit constitutionnel*, Editura L.G.D.J., Paris, 1995.
3. Carp, R., *Responsabilitatea ministerială*, Editura All Beck, București, 2003.
4. Constantinescu, M.; Iorgovan, A.; Muraru, I.; Tănăsescu, S. E., “*Constituția României revizuită – comentarii și explicații*”, Editura All Beck, București, 2004.
5. Enache, M., *Controlul parlamentar*, Editura Polirom, Iași, 1998.
6. Muraru, I.; Tănăsescu, S.E., *Drept constituțional și instituții politice*, Editura All Beck, București, 2004.
7. Pactet, P., *Institutions politiques. Droit constitutionnel*, Editura Masson, Paris, 1993.
8. Vida I., *Puterea executivă și administrația publică*, Editura Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, 1994.
9. Wilson, J.Q., *American Government. Institutions and Policies*, D.C. Heath and Company, Lexington , Massachusetts. Toronto, third edition, 1986.